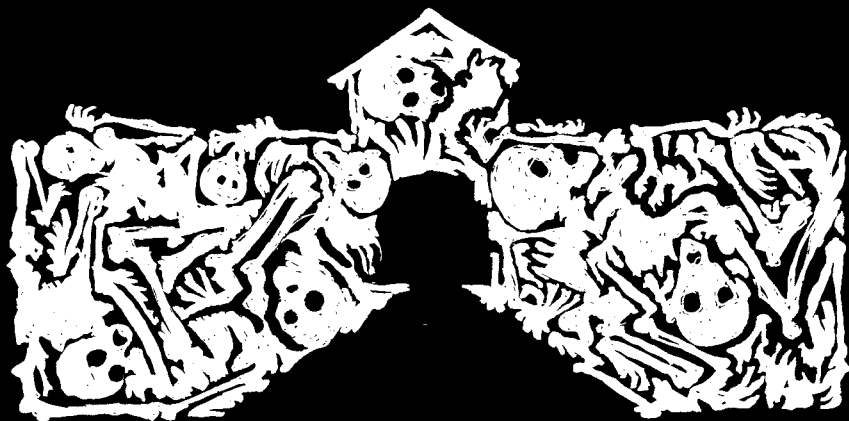

DVIDEŠIMTAS AMŽIUS, BEGALINIS

baigiasi dvidešimtas amžius
devynioliktasis prasideda
iš naujo
tarsi nieko nebūtų įvykę
nors gyvenę anuomet galvojo
kad įvyko visa kas tik galėjo
kad susikūrė naujas pasaulis
niekad neišsprūsiąs mums
iš rankų paskutinė iliuzija
it kaukė mirties tobula

DOS OYSLEYDIKN (IŠTUŠTINIMAS)

medaus gatvė ostrove
kur pradingo jos žmonės?
tuščia tuščia
miodowa tuščia
tuščia kepykla ir tuščias driekiasi kelias į varšuvą
geltoni mediniai namukai ir namukai tinkuotom sienom
tuščio vardo šešėlis tebekabo virš durų
šadajus ir šešėlis į šukes sutrupina gimtąją kalbą
kalba gimtoji bet tuščia
kaip gatvės kuriomis vaikštome
braudamiesi pro vaikų būrius
pro minias senučių plūstančių iš miesto rotušės
pro minias kaimiečių vadeliojančių tuščius vežimus tuščiuos keliuos
pro minias kurios neišsisklaido kurios sukuria dar vieną tuštumą
tuščio medaus skonis
tuščios bandelės maigomos pirštais
tuščia rūgštynių sriuba varvanti iš tuščių burnų
tai kiek kitokia lenkija
prapuolusi kaip kadais
prapuolė mėnulis
tuščias laikrodžio bokštas tuščia švytuoklė matuojanti mėnesio šviesą
rūgštynių daržai dievo motina šalikelėse
tuščių vagonų atvaizduos
juose galvijai baubia
tarsi žydai – klajūnai aprasojusiom akim –
jie vis dar ten jų akiduobės vis dar
pilnos mūsų
vagonai rieda rytuosna, puola
į tuščių namų (holokausto) pragarmę
į bedugnę kopėčių atremtų į šieno kauges kuriomis niekas nelaipioja
tuščias ostrovas ir tuščia ostrolenka
senos ištuštintos gryčios giriose prie vyžkovo
trobelės kurias tau išnuomoję kaimiečiai
eidavo miegot į arklides

bialo miškas driekias į visas puses
ir vis traukiasi tolyn kaskart kai prie jo priartėjam
tušti ąžuolai ir tušti eglynai
vyras skaito knygą tuščiame griovyje
kaip žydai kadaise skaitė susigūžę
po atšiauria lenkiška saule rūtūs tėvai
ir motinos atsisukusios į girios pakraštį
kelias vedė į treblinką
ir kitus miestelius ar paplūdimius prie broko
palei bugo upę
siūravo raisto meldai
mūkė karvės pririštos prie medžių
aplink kuriuos jų šmėklos vaikšto
jų šmėklos atsisako vaikšiot
rytojus – tai tuščia lenkijos pieva
šalna kandžioja pėdas
tuščias šulinys iš kurio plūsta vanduo
pavirs ledo kalva
vandens nešėjai ištirpdys ją deglais
ir pačiam dugne išvys kūdikėlio veidą
neregimą ir sustingusį įspaustą akmenin

PASISLĖPĘS MIŠKUOS UŽGUITAS

lyg indėnas

rikšmas (tamsiausias
kuomet nutyla)

negirdimas Bet viduje
jis užgirsta

savo buvusį gyvenimą
ir saujelę juo pasikliaujančių

(vaikų

ar mirusiųjų) gyvenimo našta
nebegaliu jos nusimesti nugrimzdęs

į degtinę pritvinkusį miegą (rikšmas
vis sminga gilyn

į kaulų čiulpus) Vaiskūs taškėliai
galimybių zoharas

tėvo rikšmas

(ak motin prilaikyk mane) kaip aš netekau
savo liežuvio

ranka nukramtyta
lig pat kaulo baubiu

lyg telyčia
ir šliaužiu kraujo klanais

vaikai atskirti nuo manęs
(jų dvasios

įkalintos mano burnoj už sustirusių
dantų

kambarys suledėja

mėnesienoje

jis skrieja miškais

rikšmas pamėklė
jo mirtis išsipančioja

ir bešaknė
skverbias gilyn rikšmas kurį girdi

tai ne rikšmas

JĖZAUS VIZIJOS

Tarkim, tai buvo Jėzus. O kas tas Jėzus? Ir kodėl būtent šį vardą derėtų šlovinti eilėraščio pradžioje?

Arba tarkime, kad tai nebuvo Jėzus, kad šis vardas tėra garsas, kurį netrukus atrakinsiu it spyną, garsas kupinas įniršio.

Puslapiai verčiasi patys. Šias eiles rašau, tarsi būčiau pastorius, režiantis pamokslą prerijų platybėse.

Jėzaus vizijos visur, kur bežvelgsi.

Gerasis Jėzau – nuskamba dainos žodžiai – „Bjaurus Jėzau“, atšauna šelmiška, tamsi mintis

ir šitaip prasideda eilėraštis.

Rožinis Jėzus. Mažyčiai Jėzuliai

sutūpę ant kiekvieno krūmelio, šalavijų krūmynai nūnai – mažyčių Jėzulių viešpatijos.

Gal netgi minkštas Jėzus. (Ar tai reiškia, kad jam nestovi ar kad jis tiesiog švelnaus būdo?)

Jėzus Oklahomoj

nuskusta barzda. Žliumbianti mergaitė

vardu Jėzus. Ji atidengia krūtį ir

pro drabužio atlapus iškrenta mėnuo. O mėnesinės, spalvotos šukės

ir popieriukai, paukščiai neša meilės

raštelius, suokia *tra lia lia*, plasnoja geležies sparnais. Jo kitas vardas – Rollo, Baby Vinčesteris

ar Baby Love. Jėzus karvės galva,

pūpsančia ant pečių, prie pirštų galiukų

prilipintos žvakės. Jėzus, įsėdęs į savo fordą,

vienas žibintas neveikia.

Pastorius spiegia, kleketuoja tarsi paukštis.

Visa parapija nustėrus. Petardos

spjaudos žiežirbom jo papilvėj.

Jėzus, apsiautęs kailiais. Jėzus Oklahomoj,

jau visai nusenęs.

Įkaitęs ir žerintis Jėzus. Jėzus ant čirvų tūzo.

Vaistažolių Jėzus.

Šias eiles rašau kaip lošikas, raižantis savo vardą

mediniam stalviršy – Jėzus.
Geriantis ryte, pliekiantis ramsą
su savo broliu Jokūbu.
Kiti Jėzaus vardai.
Jėzus H. Džounsas ar Jėzus, išsidrėbęs ant malkų krūvos.
Tamtamų Jėzus.
Jėzus, apsižiojęs pistoleto vamzdį.
Jo atžalos nuima jo kūną nuo kryžiaus.
Trys Jėzuliai Ypsilantėje.
Dar trys – Tišiminge.
Jėzus, palaidotas Fort Sile.
Jo kančia išgrėžė
jų kūnus. Naktiniame danguj, jau už El Reno,
Jėzus pavirsta savo paties sopuliu ir skrieja,
savąsias akis atidavęs kitiems.
Mamulė Jėzus.
Vaikai jos atsižadėjo.
Ji mokosi verkti ir pernakt
žaidžia mah jongą, mėtydama plyteles
į ežero bedugnę.
Vyriškis, nusikandžiojęs riešus lig pat kaulo,
taip pat yra Jėzus. Jėzus
plunksnuota šlike. Jo liemenė
nudaigstyta žvaigždėmis, žvairakis Jėzus,
atklydėlis iš Minsko,
suokiantis smulkiųjų prekeivių šnekta,
pritūpęs prie jų laužavietės, jis maišo
jų kavą savo įrankiu. Ak, koks atsigimęs
jis į savo senelį. Jėzus kojotas.
Bezdanis pirtyje, užtrauktukas
vos sulaiko standžią varpą
nuotakos kambaryje. Ponka Sičio
Jėzus. Paunių Jėzus.
Jis spokso į Jėzaus akis – Jėzaus akys
įbestos į jį.
Akių obuoliai sukasi

lyg planetos.
Jėzaus vizijos visur, kur bežvelgsi.
Prasilošęs Jėzus.
Jėzus bankininkas.
Plokščiapadis Jėzus, šlepsiukas.
Jėzus, maišantis kortas.
Kareiviai sergsti jo nurimusią vėduoklę,
atremtą į dubenį, pilną karolių.
Jėzus ant šaligatvio. Jėzus,
nušautas iš meilės, pykšt pokšt ir baigta,
jis šliaužia link tavęs, nuogut nuogutėlis,
apsivėmęs barzdą. Jo tėvo pienas
varva – kapt kapt – į puoduką
vardu Jėzus. Šmėklos
nusisega antkrūtinius, išspaudžia
dvi pieno čiurkšles ir
suplaka jas, atverdamos
motinos iščias. Jokia pribuvėja
neatskuba – ji gimdo
kaip vyras ir glaudžia kūdikį
sapnuos. Sena giesmė
prasiveržia šėlstant indėniškiems
ritmams, bažnytėlėj prie turgaus
vidury nakties, niūrių kareivių
draugijoj. Du plus du yra
Jėzus. Penki yra Jėzus.
Jėzus Okarčėje,
už vairo. Jėzaus fordas, vienas žibintas neveikia,
atrieda į šokius Berfute.
Jėzaus vizijos visur, kur bežvelgsi.
Jėzus, apsisiautęs moteriška skara.
Jėzus, susigūžęs kamputyje,
glamonėja savo liesą kūnelį.
Besismaukantis Jėzus.
Jėzus, čiulpiantis lašinių gabaliuką.
Nėra jokios kalbos, kuria jis galėtų prabilti,

tik dūzgesys gaudžia krūtinėj,
plūsta skiemenys, lipnūs
it medus. Iš visų
ertmių liejas bežodžiai
persimetėlių ir šventikų
balsai.

Rožiniai Jėzuliai Oklahomoj
prasikala sulig pavasariu.
Jėzuliai šamai.

Vabalas Jėzaus veidu,
iškeverzotu ant nugaros, pritrėkštas
ant šokių salės grindų.

Jėzus, spiegiantis angelų balsais.

Šias eiles rašau kaip žmogus, kalbą be žodžių.

Nebylus, nutviekstas šviesos, trykštančios

iš jo lūpų. Besislapstantis grioviuose.

Nebylios jo liaupsės. Nebylūs pejotlio seansai.

Nebylūs pasveikinimai bei aleliujos.

Iškrypęs žydukas susirango

šalia savo nuotakos, užmigusios amžiams, suskaičiuoja lokius
ir kadilakus

zujančius po prakiurusiu dangum.

